

zapele njegove strune, komaj se nam je razgrela srce, že je umolknil pevec. Njegov „Finale“ je bil prenegel, prekratek. Nismo bili pripravljani nanj.

Že kot dijak je pel Pirnat pod vodstvom prof. Antona Foersterja v ljubljanski stolnici. Ko je prišel na Dunaj, je vodil petje v dijaškem društvu „Sloveniji“, a ko se je povrnil v domovino, je ustanovil z dr. Grossom v Ptujju „Slovensko pevsko društvo“, kateremu je bil pevovodja, kakor tudi tamošnji čitalnici. Bil je dober pevovodja, ker ni poprej odnehal, dokler ni pevcev res dobro naučil; tudi sam je rad pel v zboru, ker je imel lep, doneč bariton. Od tujih skladateljev so mu najbolj ugajali samospevi Schubertovi in Schumannovi. Za glasbo se je zelo zanimal in rad poslušal opere raznih svetovnoznanih skladateljev. Vendar sam takrat še ni zlagal pesmi, ker mu je manjkala teoretična veda. Ob klavirju je rad sedel in fantaziral, kakor mu je prišlo na misel, a igral je le po posluhu, ker so mu bila še neznan glasbena pravila. Šele, ko se je seznanil po g. svetniku Ivanu Vencajzu z vodjo g. Matejem Hubadom, se je učil po njegovem navodilu glasbene teorije. Ta izobraženi glasbenik ga je vzpodbujal, da je l. 1893. začel tudi skladati.

Omenil sem že, da je bila prva njegova večja pesem osmeroglasni mešani zbor „Žalost“. Ta zbor, kakor tudi moški četverospjev „Pomlad in jesen“, posvečen ljubljanskemu četverospjevu „Iliriji“, je izdala „Glasbena Matica“ l. 1895. Obe skladbi sta zelo težavni in potrebujeta dobrih pevskih moči, harmonizacija je zanimiva in umetna, in napev izvrstno tolmači besede „Žalost“ se je pela prvokrat dne 11. sušca 1894. v „Glasbeni Matici“, drugič v Celju ob otvoritvi „Narodnega doma.“ Takrat so jo peli

pevci iz Št. Jurja ob južni železnici, a morali so jo ponavljati, dasi je precej dolga; tako je segla vsem v srce. Tudi jaz sem jo tedaj prvič slišal, in s tem se je izpolnila moja davna želja.

L. 1896. je izdala „Glasbena Matica“ Pirnatov mešani zbor: „Vzpomladna pesem“. Skladatelj je idejo, v katero se je ugloobil, temeljito obdelal in dobro izrazil, kako se v naravi vse vzbuja, kako:

Priroda obhaja zdaj zopet glasno
vzpomladnega dan prerojenja!

Pirnat je bil sploh prijatelj večjim skladbam, in žal nam je, da ni napisal več kratkih,

lahko izvedljivih pesmic. Te bi se izvestno hitro udomačile. Tudi se iz vsega vidi, da je zelo rad skladal za mešani zbor, v katerem je imel njegov vzletni skladateljski duh širje polje in na katerem se je svobodneje gibal. Posebno je ljubil spremembo med moškimi in ženskimi glasovi, razvrstil v svojih skladbah često ženske in moške zборе in jih nazadnje zopet združil v mogočen skupen spev, s čemer je dosegel izreden učinek.

Zelo ljubke so njegove tri skladbe, katere je izdala „Glasbena Matica“ l. 1898.: „Naša zvezda“ (posve-

čena „Dolenjskemu pevskemu društvu“), „Bog je moj ščit“ in šesteroglasni mešani zbor „Oblaku“. V „Našo zvezdo“ je izlil skladatelj svoja domovinska čuvstva in lepo pretolmačil Gregorčičeve besede, katere so pesniku enako iskreno vrele iz srca, kakor skladatelju pesem, a v zboru „Bog je moj ščit“ vidimo resnega moža, kateri si je ohranil najdražji zaklad: svojo vero in zupanje v Boga. To mu je bilo v časih njegove težke bolezni edino zdravilo.

Istege leta je izdal pokojni Stanko Pirnat v založbi L. Schwentnerja dvanajst „Slovenskih narodnih pesmi.“ Te pesmi

Stanko Pirnat.